

CAFÉ
EEN HEMELSE
ROMAN
wonder

MAX LUCADO

MET ERIC NEWMAN & CANDACE LEE

Max Lucado

Met Eric Newman en Candace Lee

Café Wonder

Roman

Vertaald door Sandra van Tongeren

Voorhoeve

Chelsea Chambers kon al met één koffie op de wereld aan. En vandaag had ze er voor zes uur 's ochtends al een paar achter de kiezen. Vier, om precies te zijn. Het was nodig. Vandaag was de grote heropening van het café dat sinds jaar en dag in handen was van haar familie. In het pittoreske pand van twee verdiepingen in een van de oudste buurten van San Antonio, de wijk King William, kwamen al tientallen jaren gasten over de vloer. Ook al waren er op een steenworp afstand wolkenkrabbers uit de grond gestampt, de buurt had met zijn typische dakkapellen, houten veranda's en vele pecanbomen de charme van weleer weten te bewaren. En dat alles omringd door bankgebouwen en hotels van wel dertig etages hoog.

Chelsea was hier geboren en getogen. Vlak voor de wereldtentoonstelling van 1968 had haar oma Sophia met een neus voor zaken de benedenverdieping van haar Victoriase huis omgetoverd tot een koffiezaak. Dat jaar draaide

de Expo om ‘de samenkomst van beschavingen in Amerika’, een thema waar Sophia Grayson handig op had ingespeeld door de deuren wijd open te zetten voor koffiedrinkers uit alle windstreken. Als Chelsea haar oma mocht geloven, had zelfs de toenmalige first lady de zaak nog met een bezoekje vereerd. ‘Op deze bank heeft Lady Bird Johnson van een cappuccino zitten nippen!’

Chelseas blik gleed naar het meubelstuk, een gebloemde Queen Anne-bank die na al die jaren nog altijd op dezelfde plek in de hoek stond. Zo bewaarde eigenlijk elk stukje van het pand wel een herinnering. Na Sophia’s overlijden had Chelseas moeder, Virginia, de zaak overgenomen en de goede naam voortgezet. Net als Sophia deed ook Virginia niets liever dan haar klanten voorzien van een lekkere kop koffie met gebak, maar – als het zo uitkwam – ook van een bemoedigend gebed.

En nu was het de beurt aan Chelsea. Het klonk zo eenvoudig: betrek de 350 vierkante meter van de bovenverdieping als woonhuis en run de koffiezaak op de begane grond. Zo stond het tenminste in haar moeders testament. Maar de tijden waren veranderd. Mensen hadden veel meer haast en cafeetjes moesten vooral hip zijn. Met zijn antieke lampen, stoelkussens, houten vloerplanken en elegante theetafeltjes vormde deze plek nauwelijks partij voor de populaire tenten van tegenwoordig. Chelsea kon alleen maar hopen dat haar klanten zaken als eenvoud en nostalgie nog zouden waarderen.

Toen de staartklok in de hoek half zeven sloeg, wierp ze een laatste blik om zich heen. Boven de toonbank hing een krijtbord met daarop in een keurig handschrift de specialiteit van de dag, en in een glazen vitrine pronkte de trots

van het huis: croissants en cupcakes, bereid volgens geheim recept. De blauwe klapdeuren achter de toonbank gaven toegang tot een brandschone keuken. Zij kon het weten – die ochtend had ze zich er al tien keer met een sopje op uitgeleefd. Meer kon ze nu niet doen.

Ze haalde de voordeur van het slot en knipte de schakelaar van het retro neonbord aan. ‘Café Wonder is vanaf heden weer geopend!’ zei ze met gevoel voor drama.

Nu ze de naam van de zaak zo hardop uitsprak, hoorde ze de echo van haar oma’s wens om haar klanten meer mee te geven dan een hapje en een drankje alleen. Het was een ideaal waar zij zich helemaal in kon vinden. Ze moest het alleen nog zien waar te maken.

‘Spannend, hè?’ zei ze tegen het enige persoonslid dat ze rijk was.

Tim knikte terwijl hij wat aan zijn krulsnor frunnikte – een weinig hygiënisch gebaar, dat niet bepaald bijdroeg aan de feestvreugde. Afgaand op zijn cv had hij de perfecte kandidaat geleken. De kersvers afgestudeerde aan de Universiteit van Texas had tijdens een uitwisseling in Rome geleerd hoe je een espresso moest maken. Hij sprak zowel Italiaans als Spaans en was naar eigen zeggen een ochtendmens. Chelsea beet op haar lip. Als *dit* zijn beste humeur was, hoe zou hij er dan om twaalf uur ’s middags bij lopen?

‘Wat een gedenkwaardig moment!’ zei ze in de hoop dat hij wat los zou komen.

Maar nee. Van zijn gepijnigde gezicht vertrok nog altijd geen spier. Dan niet. Ze was niet van plan om iemand die iets te graag voor stoere houthakker wilde doorgaan haar dag te laten verpesten.

Op dat moment kwam Hancock van twaalf de trap af

stuiteren in een veel te grote sweater van de Dallas Cowboys met de naam *Chambers* op de rug. Hij keek de zaak rond. 'Hoe laat gaan we open?'

'We zijn open,' antwoordde Chelsea.

'Waar is iedereen dan?' Zonder dat het zijn bedoeling was, wist hij weer eens feilloos de vinger op de zere plek te leggen.

'De mensen komen heus nog wel,' verzekerde ze hem. 'Waar is je zusje?'

Maar Emily kwam al naar beneden stormen. Ze was een zesjarige versie van haar moeder, met dit verschil dat Chelsea het liefst opging in haar omgeving terwijl Emily juist wilde opvallen. Haar glanzende Mary Janes-schoenen vormden alvast een goed begin. 'Hancock heeft me geholpen deze kleren uit te zoeken,' zei ze wijs.

Chelsea bekeek de combinatie van lovertjes en strepen en glimlachte. De Chelsea van vroeger zou haar kinderen nooit zo de deur uit hebben laten gaan. Maar de Chelsea van nu gaf haar kinderen muffins met echte stukjes chocola te eten en maakte zich totaal niet druk om het spoor van glitters en kruimels dat ze achterlieten op weg naar de bushalte.

'Hopelijk kun je de ochtenddrukke ook zonder mij aan!' riep ze naar Tim.

Hij stak beide duimen naar haar op.

Pas toen ze met z'n drieën het verandastoepje af liepen, voelde ze hoe koud het buiten was. De januarilucht boven hen was onwaarschijnlijk blauw, maar je verkeek je op de temperatuur.

'Even je jas dichtdoen.' Terwijl ze neerhurkte om Emily met haar rits te helpen, wierp ze een steelse blik op de

voorkant van het pand. Uit het zwarte pannendak staken dakkapelletjes en aan de zijkant van de veranda, waar twee houten schommelstoelen gemoedelijk naast elkaar stonden, kronkelden druivenranken omhoog door het hekwerk. Verder liep er een stenen paadje dwars door het keurig gemaaide gras heen naar de voordeur. Als je het bord boven de veranda wegdacht, zou dit gewoon iemands woonhuis kunnen zijn.

Na al die jaren mag ik het weer het mijne noemen. Ongelooflijk! Zo veel herinneringen...

Maar hoe meer Victoriaanse en Missionstijl-panden ze onderweg tegenkwam – sommige opgeknapt, andere nog in originele staat – hoe meer haar nostalgische gevoelens naar de achtergrond verdwenen. Alles wat Chelsea om zich heen zag, bracht haar op nieuwe ideeën, en tegen de tijd dat ze bij de bushalte aankwamen had ze een compleet takenlijstje in haar hoofd:

- *Nieuwe schommelstoelen kopen voor de veranda*
- *Ramen lappen*
- *Een tuintje aanleggen*
- *Leren hoe je een tuintje aanlegt*

‘Je kunt best gaan, hoor,’ zei Hancock terwijl de gele bus de hoek om kwam rijden. ‘Na twee maanden weten we heus wel hoe het werkt.’

Chelsea keek hem aan en even zag ze iets van zijn vader in hem terug. Hoge jukbeenderen, grote ogen van hetzelfde blauw als de lucht in Texas, blond haar en een smalle neus. *Als hij maar niet zijn wilde haren heeft*, hoopte ze in stilte. ‘Je hebt gelijk. De terugweg kunnen jullie wel alleen af, oké?’

Ze draaide zich om naar Emily, die bij het vooruitzicht alleen al stond te springen. ‘Heb je je broodtrommel bij je?’

‘*Si, madre.*’ Emily gaf een klopje op haar rugtas. Hun nieuwe school besteedde veel tijd en aandacht aan Spaans, en Emily deed niets liever dan oefenen met haar woordenschat.

Chelsea drukte haar stevig tegen zich aan en wilde vervolgens haar zoon een knuffel geven, maar zijn wijd open-gesperde ogen hielden haar tegen. De dag dat ze bij precies deze bushalte haar eigen moeder op een soortgelijke manier had gewaarschuwd, stond haar nog helder voor de geest.

‘Hancock, ik weet dat we een heftige tijd achter de rug hebben. Maar je hebt me geweldig geholpen. Dank je wel daarvoor.’

Terwijl de bus optrok, moest Chelsea even diep inademen. Met haar geheugen was normaal gesproken niets mis, maar ademen – dat schoot er met enige regelmaat bij in.

Snel liep ze terug naar het café, waar ze precies op tijd was voor haar eerste klant. Chelsea had Bo Thompson nog maar één keer eerder ontmoet, maar deze zeventigjarige boom van een kerel had toen genoeg indruk op haar gemaakt. Een lieve reus was het. Bo was haar moeders trouwste klant geweest en maakte deel uit van het handjevol stamgasten dat tot het laatst was overgebleven. ‘Betere koffie vind je nergens,’ luidde zijn verklaring. Dat hij pal tegenover de zaak woonde, kwam hem daarbij natuurlijk wel heel mooi uit.

Zodra hij haar in het vizier kreeg, haalde hij zijn honkbalpetje van zijn glanzende kale schedel en schudde Chelseas hand, waarbij die van haar volledig verdween in de zijne.

‘Dit is een grote dag voor de buurt,’ zei hij met een diepe basstem.

‘Zeg dat wel.’ Ze glimlachte.

‘Niet persoonlijk bedoeld hoor, maar mijn club heeft gisteren gewonnen.’ Hij ritste zijn jas open en knikte veelbetekenend naar zijn groen met gouden supporterstrui van de Green Bay Packers.

‘Maak je niet druk,’ zei Chelsea. ‘Ik volg de laatste tijd geen football meer. Maar wat mag het zijn? Een kleine cappuccino met extra schuim, als ik het goed heb?’

‘Ik ben onder de indruk,’ zei Bo met een grijns die zijn hele gezicht liet stralen.

Terwijl ze bezig was, voelde ze dat Tim op haar vingers zat te kijken. Ze mocht het vak dan wel niet in Italië hebben geleerd, ze wist heus wel hoe je een cappuccino moest maken. Haar moeder had haar geleerd hoe je de melk zo kon opschuimen dat er als het ware een kussen ontstond waar je je hoofd op kon leggen. Maar net toen de herinnering aan dat moment bij haar boven kwam borrelen, maakte de espressomachine een paar onheilspellende geluiden en hield er vervolgens doodleuk mee op.

Chelsea frunnikte wat aan het stoompijpje. ‘Dit ding... wil niet...’

Terwijl Tim haar te hulp schoot, zag ze vanuit haar ooghoek Bo op zijn horloge kijken.

‘Ach, een zwart bakkie mag ook!’ Hij knipoogde naar haar.

‘Eén zwarte koffie. Van het huis,’ zei ze stellig en ze verzekerde hem ervan dat het nog diezelfde ochtend weer in orde zou zijn.

‘Ik mis je moeder wel hoor, maar ik ben blij dat de zaak weer open is,’ liet Bo zich ontvallen toen Chelsea hem zijn

koffie voorzette. ‘En het zou helemaal mooi zijn als je me ook nog aan een van haar beroemde pompoen-roomkaas-muffins kon helpen.’

Chelsea glimlachte. Ze was blij dat de recepten die ze voor haar moeder had bedacht zo’n succes waren geworden. ‘Kijk eens. Een cadeautje.’ Ze deed een ovenverse pompoenmuffin in een zakje en gaf het aan Bo.

Hij overlaadde haar met bedankjes en draaide zich bij de deur nog één keer om met de mededeling dat zijn dag nu echt niet meer stuk kon.

‘Zo komt er natuurlijk nooit geld in het laatje,’ zei Tim.

‘Goed punt, Tim. Ik zal het in m’n oren knopen.’

De waarheid was dat ze zo veel muffins kon weggeven als ze maar wilde. Ze had mappen vol zelfbedachte recepten voor zalig gebak en haar zus, Sara, smeekte haar al jaren om er een winkel mee te beginnen. Maar Chelsea beschouwde Café Wonder niet in de eerste plaats als een bedrijf. Voor haar was het een toevluchtsoord.

‘Verrassing!’

Na een ochtend waarop er weinig tot niets was gebeurd leek de middag nog stiller te gaan verlopen. Daarom kon Chelsea haar zus wel zoenen toen die met een vrolijke bos bloemen in de deuropening verscheen.

‘Het huis is spic en span en Tony kan wel een paar uur bij de tweeling blijven, dus ik dacht: ik kom lekker naar je feestje!’

Sara was het zonnetje in huis. Ze was een en al vrolijkheid en gezelligheid. Ze had lang, steil haar met de goudgele kleur van de zon. In haar bruine ogen schenen altijd pretlichtjes en wanneer ze lachte, werden het schattige spleet-

jes. Verder bezat ze een ontwapenende glimlach, al viel die wat scheef uit vanwege een litteken dat als een flinterdun streepje van haar linkermondhoek naar haar kaak liep.

‘Ik dacht dat je vandaag kijkers zou krijgen!’ zei Chelsea terwijl ze zich stevig door haar zus liet omhelzen.

‘Die hebben afgezegd. Het zal ook eens niet.’

‘Nee, hè. Maar je weet dat mijn aanbod nog staat,’ zei Chelsea. ‘Als je ooit een huis vindt, doe ik de aanbetaling. Misschien worden we zelfs wel burenen!’

Wie niet wist dat de twee zussen waren, zou daar uit zichzelf nooit opkomen. Sara was een spring-in-’t-veld, Chelsea kroop liever met een boekje in een hoekje. Sara was lang en blond, Chelsea een brunette van gemiddelde lengte, net als haar moeder. Sara kon aan iedere vinger tien jongens krijgen, Chelsea had ze minder voor het kiezen. Toch waren de twee heel close. Sara hield een oogje op haar, terwijl zij tegen Sara opkeek. De afgelopen tien jaar hadden ze er steeds over gefantaseerd hoe het zou zijn om weer bij elkaar in de stad te wonen.

‘Ik kan er nog steeds niet over uit dat je terug bent!’

‘Alleen een beetje jammer van de aanleiding,’ zei Chelsea.

‘Nou en? Je bent er weer, en daar gaat het om.’

Sara’s optimisme bleef haar verbazen. Zoals zo vaak vroeg ze zich af of haar zus misschien met een dubbele dosis was geboren.

‘Je hebt gelijk. Vandaag is een belangrijke dag. Een mijlpaal!’ probeerde Chelsea het met Sara van de zonnige kant te bekijken. ‘Ik moet gewoon nog even mijn draai vinden. Het is fijn om anoniem door het leven te gaan, maar iets meer klandizie zou geen kwaad kunnen. Het loopt nog niet bepaald storm.’

Prompt kondigde het winkelbelletje een nieuwe klant aan. 'Jij brengt zeker geluk,' zei Chelsea.

Tim, die al aan het espressoapparaat had staan prutsen sinds Chelseas afgang eerder die ochtend, wist nu met een druk op de knop weer een wolk hete stoom te produceren. 'En... we kunnen weer,' zei hij triomfantelijk.

Het was precies op tijd, want er kwam een hele groep tegelijk binnenstappen. Snel toverde Chelsea haar mooiste glimlach tevoorschijn. 'Welkom in Café Wonder. Wat kan ik voor jullie doen?'

De duidelijke leider van de groep deed een stap naar voren. 'Klopt het dat u hier gesigioneerde footballspullen hebt van de Dallas Cowboys?' Gezien zijn lengte en zijn sportjas met de geborduurde letters was hij een van de ster-spelers op de plaatselijke middelbare school.

'Niet dat ik weet,' antwoordde Chelsea. 'Maar wat we hier wél hebben, is de lekkerste koffie van de hele stad. Dat zeggen onze klanten zelf.'

'Klanten?' mompelde Tim achter haar rug. Maar ze zou niet happen.

'Maar u bent het wel, toch?' vroeg een levende barbie-pop. Ze hield een thermosbeker vast met het logo van Café Cosmos. 'De vrouw van die ene footballspeler.'

Chelsea knipperde even met haar ogen. 'Ik eh...'

'Ze is de eigenaar van deze zaak,' schoot Sara haar te hulp.

'Maar bent u nou de vrouw van Sawyer Chambers of niet?'

Gewoon ja of nee zeggen. Was dat nou zo moeilijk? Maar voor Chelsea lag het verhaal wel wat genuanceerder. Er zaten allerlei haken en ogen aan. Te veel om op te noemen.

'Dat zei iemand bij mijn broertje in de klas.' Het was

bijna aandoenlijk om te zien hoe ver de quarterback ging om de waarheid te achterhalen. ‘Dus?’

Opnieuw rinkelde de winkelbel. Deze keer waren het Hancock en Emily, die thuiskwamen uit school.

‘Ja, hij! Hij was het die dat liep rond te bazuinen.’ Een jongen van rond de twaalf wees naar Hancock, die meteen stokstijf bleef staan.

Hancock wist dat hij erbij was, maar tegenover die grote jongens zou hij zich niet laten kennen. ‘Hé, jij hier,’ zei hij tegen zijn klasgenootje. ‘Ik eh... ga maar eens aan mijn huiswerk. Zie je morgen.’

Chelsea keek toe hoe hij zich uit de voeten maakte. ‘Ik wilde je alleen maar aan klanten helpen,’ klonk het nog vanaf de trap.

Emily had haar tante ontdekt en rende op haar af voor een knuffel.

Een jongen hield zijn smartphone omhoog zodat iedereen kon meekijken. ‘Ze is het is wel, hoor. Kijk maar, het staat erbij: “mevrouw Chambers”.’

Mevrouw Chambers. Daar had je het, klip en klaar. Zelfs de Amish konden het niet eenvoudiger maken.

‘U bent dus best wel beroemd,’ zei de jongen.

Als één beeld meer zei dan duizend woorden, dan vertelde een zoekopdracht op Google afbeeldingen er misschien wel tienduizend. Veeg, veeg, veeg. Chelsea zag haar hele leven voor haar ogen voorbij flitsen – en de hele groep kon meegenieten, of ze wilde of niet. De ruimte om haar heen werd kleiner en kleiner, terwijl het schermpje van de smartphone groter en groter werd, totdat...

‘Hé, wie is dat?’ zei de eigenaar van de telefoon, die het ding op magische wijze had uitvergroot tot het formaat

van een filmdoek – een waarop Sawyer Chambers te zien was in de armen van een andere vrouw. Een roodharige schoonheid. Drie keer haar meerdere: jonger, slanker en knapper.

De baas van het zootje verplaatste zijn aandacht van de foto naar haar, de vrouw achter de toonbank, en trok de enige logische conclusie. ‘Dat bent u niet.’

‘O, o...’ zei de barbie met een blik vol medelijden.

Alle ogen waren nu gericht op Chelsea. ‘Iemand zin in een cupcake?’ wist ze eruit te persen.

Het meisje was de eerste die de stilte verbrak. ‘Ja, doe mij er maar één.’ Met een wapperende hand stuurde ze haar vrienden voor zich uit naar buiten. ‘Om mee te nemen.’

Terwijl de zaak leegliep, legde Chelsea verslagen haar hoofd op de toonbank. ‘Zonder internet was het leven zoveel makkelijker,’ kreunde ze.

Sara trok haar in haar armen. ‘Ga nou niet weer zitten piekeren om dat stomme internet.’

‘Je hebt gelijk.’ Chelsea vermande zich. ‘Internet... wie doet daar nu iets mee?’

WAT ALS JE *God* ÉÉN VRAAG KON STELLEN?

WAT ZOU JE *vragen*!

Chelsea Chambers besluit het aan haar nagelaten koffiehuis nieuw leven in te blazen. Haar oma wilde de klanten altijd meer meegeven dan een hapje en een drankje, en dat is ook de wens van Chelsea. Ze steekt al haar tijd, energie en creativiteit in Café Wonder, maar de klanten blijven weg. Totdat er met de komst van een nieuwe werknemer een aantal mysterieuze dingen gebeuren. Ineens wordt het café overspoeld met klanten, die niet alleen komen voor de cupcakes en de cappuccino, maar ook voor de speciale verbinding met de hemel: via een blog kunnen alle klanten één vraag stellen aan God.

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

NUR 302

ISBN 978-90-297-2406-7

9 789029 724067